

Czwartek, 20 listopada 2008 r.

31. ponownie stwierdza, że pasażerowie muszą być informowani w sposób pełny i przystępny o szczegółach dotyczących systemu i o swoich prawach, a za udzielanie tych informacji odpowiedzialne są władze państw członkowskich; proponuje, aby wykorzystywać przykład informacji o „odmowie wpuszczenia na pokład” na lotniskach; za istotne uważa prawo pasażerów do dostępu do danych, ich sprostowania oraz prawo do odwołania;

32. zwraca się o określenie szczegółowych i zharmonizowanych zasad dotyczących bezpieczeństwa danych PNR, zarówno w odniesieniu do rozwiązań informatycznych, jak i zasad dotyczących uprawnień i dostępu;

Konsekwencje dla przewoźników

33. 33 zaznacza, że przewoźnicy lotniczy gromadzą dane PNR do celów komercyjnych i że dane nie są systematycznie gromadzone w celu uzupełnienia wszystkich obszarów danych PNR; nalega, aby od linii lotniczych nie wymagano gromadzenia dodatkowych danych poza tymi, które gromadzą one dla celów komercyjnych; uważa, że przewoźnicy lotniczy nie powinni być odpowiedzialni za sprawdzanie, czy dane są pełne i dokładne, nie należy również nakładać żadnych sankcji za niepełne i niepoprawne dane; żąda jasnej oceny kosztów związanych z systemem UE PNR; uważa, że strony występujące z wnioskiem o uzyskanie danych powinny ponosić wszelkie dodatkowe koszty;

Pośrednicy/biura danych pasażerów (PIU)

34. zwraca się o jednoznaczne zdefiniowanie roli i uprawnień PIU, w szczególności w odniesieniu do przejrzystości i odpowiedzialności demokratycznej oraz w celu ustanowienia odpowiednich przepisów dotyczących ochrony danych; domaga się ograniczenia roli PIU do przekazywania danych kompetentnym organom w celu zagwarantowania, że jedynie kompetentne organy mogą przeprowadzać oceny zagrożeń w odpowiedzi na zapytanie; zwraca się o wyjaśnienie prawa właściwego w odniesieniu do oceny zagrożeń prowadzonej przez PIU i odpowiedzialności organów ochrony danych, w przypadkach gdy państwa członkowskie nawiązują współpracę w celu ustanowienia wspólnego PIU.

*

* *

35. zobowiązuje swojego Przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich, a także Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych, Agencji Praw Podstawowych oraz grupie roboczej art. 29 i grupie roboczej ds. policji i wymiaru sprawiedliwości.

Instrument pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich

P6_TA(2008)0562

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie ustanowienia instrumentu średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich

(2010/C 16 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 31 października 2008 r. dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 332/2002 ustanawiające instrument średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich (COM(2008)0717),
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 31 października 2008 r. w sprawie decyzji Rady o wspólnym udzieleniu pomocy finansowej dla Węgier i wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie przyznania średnioterminowej pomocy finansowej dla Węgier (COM(2008)0716),

Czwartek, 20 listopada 2008 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 332/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. ustanawiające instrument średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 6 września 2001 r. w sprawie średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich ⁽²⁾,
  - uwzględniając art. 100 i 119 traktatu WE,
  - uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Komisja zaleca przyznanie średnioterminowej pomocy finansowej dla Węgier w wysokości do 6 500 000 000 EUR na podstawie art. 119 traktatu, a także porozumienia zawartego z MFW,
- B. mając na uwadze, że preferuje się kompleksowe podejście do średnioterminowej pomocy finansowej dla wszystkich państw członkowskich,
- C. mając na uwadze konieczność uwzględnienia wpływu obecnego światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- D. mając na uwadze, że gospodarki państw członkowskich, które niedawno dołączyły do Unii Europejskiej, nie czerpią korzyści wynikających z posiadania własnych rezerw walutowych,
- E. mając na uwadze, że waluty tych państw członkowskich były ostatnio przedmiotem intensywnych działań spekulacyjnych i że rozmiar obecnego braku równowagi zewnętrznej wynika głównie z intensywnego wzrostu kredytów pozarządowych,
- F. mając na uwadze konieczność opracowania strategii politycznej w celu rozwiązania konkretnych problemów gospodarek tych państw członkowskich w kontekście światowego kryzysu finansowego i szerzącej się w Europie recesji,
- G. mając na uwadze, że pole manewru polityki budżetowej w odniesieniu do przezwycięzania znacznego braku równowagi zewnętrznej oraz zapobiegania niestabilności finansowej może być bardzo ograniczone w świetle obecnej recesji gospodarczej obejmującej Unię Europejską,
1. jest zdania, że należy zachęcać państwa członkowskie nienależące do strefy euro, by przed zwracaniem się o pomoc na szczeblu międzynarodowym występowały do Wspólnoty o ewentualną średnioterminową pomoc finansową w sytuacji deficytu bilansu płatniczego;
  2. uważa, że obecna sytuacja jest kolejnym dowodem znaczenia euro jako waluty chroniącej państwa członkowskie należące do strefy euro oraz zwraca się do państw członkowskich spoza strefy euro o dołączenie do tej strefy, gdy tylko spełnią kryteria z Maastricht;
  3. zwraca się do Komisji o szczegółowe przeanalizowanie, w jaki sposób przeniesienie aktywów z Węgier przez poszczególne banki po przyjęciu planów ratunkowych przez inne państwa członkowskie wywarło wpływ na bilans płatniczy Węgier;
  4. zachęca Komisję do zbadania działań spekulacyjnych (krótka sprzedaż) na waluty państw członkowskich objętych niedawnym rozszerzeniem oraz kwestii, co można zrobić, by zapobiec drastycznemu spadkowi ufania do ich walut i lokalnych systemów bankowych;
  5. zwraca się do Komisji o przekazanie wyników tej analizy grupie Jacques'a de Larosièrre oraz do właściwej komisji Parlamentu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 72 E z 21.3.2002, s. 312.

Czwartek, 20 listopada 2008 r.

6. uznaje konieczność znacznego zwiększenia górnego limitu pozostałej łącznej wartości pożyczek, które mogą być udzielone państwom członkowskim, określonego w rozporządzeniu (WE) nr 332/2002, zważywszy na fakt, że od momentu jego przyjęcia znacząco zwiększyła się liczba państw członkowskich nienależących do strefy euro; podkreśla, że podwyższenie tego limitu zwiększyłoby także elastyczność Wspólnoty, jeśli chodzi o odpowiedź na kolejne wnioski o średnioterminową pomoc finansową, na przykład w kontekście obecnego światowego kryzysu finansowego;
7. zauważa, że taki wzrost łącznej wartości pożyczek nie wpłynąłby na budżet, ponieważ pożyczki zaciągane byłyby na rynkach finansowych przez Komisję, a korzystające z nich państwo członkowskie zobowiązane byłoby do ich zwrotu; podkreśla, że na budżet mogłoby wpłynąć jedynie niewywiązanie się przez państwo członkowskie ze spłaty długu;
8. przypomina, że przed nastaniem obecnych trudności finansowych Węgier rozporządzenie (WE) nr 332/2002 nie było stosowane od momentu jego przyjęcia w 2002 r. oraz że poprzedzające je rozporządzenie (EWG) nr 1969/88 ⁽¹⁾ wdrażające mechanizm przewidziany w art. 119 traktatu zostało zastosowane dwukrotnie — raz w odniesieniu do Grecji w 1991 r. i raz w odniesieniu do Włoch w 1993 r.; przypomina też, że Grecja i Włochy w pełni wywiązały się ze swoich zobowiązań wobec Komisji;
9. przypomina, że Parlament zwrócił się do Rady, by co dwa lata w oparciu o sprawozdanie Komisji i po konsultacjach z Parlamentem oraz po wydaniu opinii przez Komitet Ekonomiczno-Społeczny analizowała, czy ustanowiony instrument nadal odpowiada na potrzeby, ze względu na które został utworzony; zwraca się zapytaniem, czy takie sprawozdania były sporządzane od przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 332/2002;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Eurogrupie i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 8.7.1988, s. 1.

Reakcja Unii Europejskiej na pogorszającą się sytuację we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga

P6_TA(2008)0563

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie reakcji UE na pogarszającą się sytuację we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga

(2010/C 16 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej z dnia 11 listopada 2008 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga (DRK),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2008 r. w sprawie Demokratycznej Republiki Konga: starcia na wschodnich obszarach przygranicznych Demokratycznej Republiki Konga ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie Kiwu Północnego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga oraz na temat gwałtów jako zbrodni wojennej ⁽³⁾, a także uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie nieprzestrzegania praw człowieka w DRK,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0526.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0072.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0022.